

tütre Veenaga. Mina mälestan veel, otsegu oleks see vast muštu olnud, kui see Leena ja viisataš naene meie kùlašse tuli, ja kõik pani me imets mis kallid ja peened riided ja uhked asjad temal olid, otsegu suurt sugu inimesel. Kül rahwas jutustas sest paariist kaa mõnda kurja ja et mees oli, naese västtu armata, liig wana, ja filmist näatu, aga naene otsegu lilleskene. Kesk teab kuidas nende asj oli, aga veike tütarlaps oli kùla laste meelesit wååga armas. Tema ema õpetas teda kodu ja enam kui koolmeister oškas, ja laulma öppis Leena, et see on imeline kuulda, otsegu Jumala ingglid laulavad."

„Korraga ema jõi haigeks. Kül kutsuti tohtrid kaks ja kolm teda waatama, aga seal ei aidanud inimeste abi, ega ükski rohi. Temal oli tiiskuse haigus ja ta lõppes pääwalt waesemaks. Nii kui lumi kewade kaub pääkeste paistel, nõnda sadus temagi kewade siit ilmast. Waene veike Leena nuttis kül palju, aga mis seal oli parata? Ei inimese abi sinna enam ei mõödunud!"

„Rats aastat pärast seda, diete Jõulu eel, jai nüüd kaa kirjutaja haigeks. Neli nádalat oli ta maas, ja rahwas ráakis, et tema olnud soojas tööves. Tema kolmeteistkümine aastane Leena tallitaš teda, et ükski paremine ei oleks jõudnud. Kül ta kandis tema eest häästi hoolt, aga surma västtu rohtu kustki poolt pole leida."

„Sai tema wara kohtu kirja pandud, siis ilmus, et veikese Veenaga kül oli hale lugu. Kõik tema ema riided ja kallid asjad said autsioni pandud ja waewalt sai wõlg tasutud, aga lapsete ei jáánud kopikatki. Seal ta nüüd on üks fandi-laps, isata, emata ja warata. Tána peab nüüd koguduse kulu peale teda kellegi jure pandama, et aasta ümber veel wõib koolis kääia, ennegu ta teenistuse kohta peab nõudma. Et ütle nüüd, Peetri onu, eks see ole üks wååga hale lugu? See teeb muulle walu, otsegu oleks kiwi mu südame peale langenud!"

Mõnda ráakis perenaene ja pühkis põllega oma filmi.

Peeter ei lausunud sõnatest, lükkas õlle kannu kõrmale ja läks õue. Seal ta kääkis sulast